

פרסים ראשון

הראשון שלי

זה הראשון שלי
 כל הדרך עשינו עד אליך
 בשדרה, המשכנו כמו שאמרתי.
 עד הפנה עם הפנסים
 והצללים הלבנים.
 היה חשוף אז לא המשכנו
 לעלות, בעצם התחלנו לרדת
 פרחוב הנגדי, נגד כוון התנועה
 נגד הפל.

זה היה הראשון
 ואחריו היו עוד עשרות
 כלם מרפדים ויפים
 לכלם נתתי שמות
 שהיו קצת אנושיים,
 הכסאות...

מגרש משחקים

אם הייתי מגרש משחקים
 ואני בכלל לא משחק
 אני הצופה.
 אני גם לא הצופה
 אני השותק.
 וכלם אומרים לי הי אתה, תגיד משהו.
 והנוכחות שלהם רק מוציאה אותי מהכלים.
 אז אני כבר לא מגרש משחקים.
 אולי אני פסל, פסל לנוי, מבזלת כבדה וחרבוני של יונים
 וכלם רוכבים עלי
 ואני יצוק, נטוע, בלתי שביר חחח (הצחיקו אותי).
 בלתי שביר לנצח, כמה זמן נמשך נצח?
 עד שהוא נשבר.
 ואני רק גובה, וגובה, שהנפילה תהיה חזקה.
 אז אני עגלה סוחבת.

"יפה נוף"

שיקום אדם.
 על השביל, בדרך נוף חיי.
 מום גופו וצבעיו.
 במכונת שקום טבעית,
 שזוחלת אל רצונה.

נוף חיי - הם:
 ארבעה קירות, פנה עגלה לשבת.
 תמונה אחת ממסגרת.
 במקרר רב השפע
 וחלון פתוח לכל הרוחות.

לא מבין את עצמי.
 ובטח שלא את כלם.
 תאוה זה צרף.
 וספוק זה כח (כביכול).
 אז יצאו לי העינים
 ולא אוסיף עוד מלה...

מתוך הספר פתיים (שירים ותצלומים)
 שרואה אור בספרי 'עתון 77'

לרגל את השערות ובחורף לגרוב לה גרב או להלביש אותה בגטקעס.
 הוא גם הזכיר שהיא מתקפלת, נוחה לאחסון ורגילה לדחיפות
 ולבעיטות.

רציתי לשאול אותו אם מקסי, לדעתו, זה שם שיכול להתאים לרגל
 כל כך גברית אך גבו השפוף נעלם במהירות בחדר המדרגות אף
 שדידה בקושי על רגל אחת. רציתי לומר לו עוד משהו, אבל כמה
 עוד אפשר לדרוש.

כנרת רובינשטיין סיימה לכתוב רומן ביכורים

הבא, אתה מפוטר ומגורש מדירת המאה עשרים.
 "תודה", חייך אלי מקס. "אפשר אולי להקדים קצת?"
 כבר למחרת בבוקר הוא חתך בשבילי את רגל שמאל. בגלל העבודה
 המאומצת הוא רזה וגופו נחלש מאוד והוא הצליח לנסר את מפרק
 הירך ולתלוש משם את הרגל בקלות. בלי דימום, בלי כאב ובלי
 צורך לתפור את הקרע שהתאחה במהירות.
 לקחת משהו ממני או מ"בית הבובות" הוא סירב בכל תוקף. על
 מפתן הדלת הוא הסביר בנחמדות שאם חם לי מדי בקיץ אפשר לגלח